

REBECCA YARROS

IN STEEN GEBRAND

'In steen gebrand verhoogt je hartslag van begin tot eind.
Een fantasyboek zoals je nog nooit eerder hebt gelezen.'

— bestsellerauteur Jennifer L. Armentrout

*Een draak zonder rijder is iets tragisch.
Een rijder zonder draak is dood.*

—
*Artikel één, paragraaf één
De Drakenrijderscodex*

HOOFDSTUK 1

De Rekruteringsdag is altijd een van de dodelijkste. Wellicht is de zonsopkomst daarom extra prachtig vanochtend – omdat ik weet dat het voor mij misschien de laatste is.

Ik trek de hengsels van mijn zware canvas rugzak strakker en dwing mezelf de brede trap op van het stenen fort dat als mijn thuis dient. Mijn borst gaat op en neer van de inspanning en mijn longen voelen aan alsof ze branden tegen de tijd dat ik de stenen gang voor het kantoor van generaal Sorrengail heb bereikt. Dat is wat ik aan zes maanden intense fysieke trainingen heb overgehouden: de gave om amper de trappen naar de zesde verdieping op te lopen met een rugzak van dertig kilo om.

Ik kan het wel schudden.

De duizenden twintigjarigen die buiten de poort staan te wachten om het door hun gekozen kwartier te gaan dienen, behoren tot de slimste en sterkste inwoners van Navarre. Honderden onder hen trainen al voor het Rijderskwartier, dé kans om tot de elite te behoren, sinds ze geboren zijn. Ik heb er precies zes maanden de tijd voor gehad.

De emotionele bewakers die op de bovenste verdieping aan weerszijden van de brede gang staan opgesteld ontwijken mijn blik als ik hun voorbijstap, maar dat is voor mij niets nieuws. Trouwens, als ze me negeren, pakt dat voor mij alleen maar beter uit.

Basgiath Oorlogsschool staat er niet om bekend hartelijk te zijn tegen... nou ja, iedereen eigenlijk, zelfs tegen degenen met een moeder die bevelhebber is.

Elke Navarriaanse officier, of die nu kiest voor een opleiding tot gene-

zer, scribent, infanteriesoldaat of rijder, wordt binnen deze wrede muren in drie jaar klaargestoomd en tot het perfecte wapen gevormd om onze bergachtige grensgebieden te beschermen tegen de gewelddadige invasiepogingen van het koninkrijk van Poromiel en haar griffioenrijders. De zwakkeren overleven het hier niet, en zeker niet in het Rijderskwartier. Daar zorgen de draken wel voor.

‘Je stuurt haar op haar dood af!’ Een bekende stem dondert door de dikke houten deur bij de generaal, en ik hap naar adem. Er is maar één vrouw op het Continent dwaas genoeg om haar stem te verheffen tegenover de generaal, maar zij hoort zich samen met de Oostelijke Wing in het grensgebied te bevinden. *Mira.*

Er klinkt een gedempte reactie in het kantoor en ik leg mijn hand op de deurklink.

‘Ze maakt geen schijn van kans,’ roept Mira. Ik duw de zware deur open en het gewicht van mijn rugzak verschuift naar voren, waardoor ik bijna onderuitga. *Shit.*

De generaal vloekt vanachter haar bureau en ik grijp de achterkant van de bank met karmozijnrode bekleding vast om mijn balans terug te vinden.

‘Verdomme zeg, mam, ze kan niet eens met haar rugzak omgaan,’ snauwt Mira, die haastig op me afloopt.

‘Het gaat best!’ Mijn wangen worden vuurrood van schaamte en ik dwing mezelf rechtop te gaan staan. Ze is pas vijf minuten geleden teruggekomen en probeert nu alweer mijn hachje te redden. *Omdat je hachje ook gered moet worden, idioot die je bent.*

Ik wil dit niet. Ik wil helemaal niéts te maken hebben met dit Rijderskwartier-gedoe. Ik hoef nog niet dood. Was ik maar gewoon gezakt voor de toelatingstest voor Basgiath en regelrecht naar het leger gegaan, net als het overgrote deel van de rekruten. Maar ik kan best met mijn rugzak omgaan en ik kan best voor mezelf zorgen.

‘O, Violet.’ Bezorgde bruine ogen kijken op me neer en sterke handen pakken mijn schouders vast.

‘Hoi, Mira.’ Mijn mondhoeken krullen wat omhoog in een glimlach. Zij kan hier dan misschien wel zijn om afscheid te nemen, maar ik ben gewoon blij om mijn zus weer te zien, voor het eerst in jaren.

Haar blik wordt zachter en ze plaatst haar vingers zo op mijn schouders

alsof ze me een knuffel wil geven, maar dan zet ze een stap naar achteren om naast me te gaan staan, met haar gezicht naar onze moeder gericht. ‘Je mag dit echt niet doen.’

‘Het is al gedaan.’ Mam haalt haar schouders op. De strepen op haar op maat gemaakte zwarte uniform schuiven omhoog en omlaag bij het gebaar.

Ik trek een minachtend gezicht. Daar gaat mijn kans op gratie. Niet dat ik ooit had verwacht, of zelfs maar had gehoopt, ook maar een tik-keltje gratie te krijgen van een vrouw die beroemd is geworden door haar gebrek eraan.

‘Maak het dan weer óngedaan,’ zegt Mira ziedend. ‘Ze heeft haar hele leven getraind om later scribent te worden. Ze is nooit als rijder opgevoed.’

‘Nou, ze heeft in ieder geval niets van jou weg, of wel, luitenant Sor-rengail?’ Mam zet haar handen op het smetteloze oppervlak van haar bureau, leunt in haar volle lengte wat naar voren en richt haar blik op ons, met tot spleetjes geknepen, taxerende ogen, die het evenbeeld zijn van de drakenogen die in de dikke poten van het meubel gegraveerd staan. Ik hoef de verboden kracht van het gedachtelezen niet aan te wenden om precies te weten wat ze denkt.

Mira is zesentwintig jaar oud en lijkt sprekend op een jongere versie van onze moeder. Ze is lang, met sterke, krachtige spieren, die ze heeft opgebouwd na jaren te sparren en honderden uren op de rug van haar draak te hebben doorgebracht. Haar huid straalt letterlijk een gezonde gloed uit en haar goudbruine haar is in een kort gevechtscapsel geknipt, precies hetzelfde als bij mam. Maar behalve haar uiterlijk, bezit ze ook diezelfde arrogantie: de standvastige overtuiging dat ze in de lucht thuishoort. Ze is in hart en nieren een rijder.

Ze is alles wat ik niet ben, en als mijn moeder afkeurend met haar hoofd schudt, weet ik dat zij dat ook vindt. Ik ben te kort. Te tener. En de rondingen die ik al heb, zouden spieren moeten zijn. Mijn verraderlijke lichaam zorgt ervoor dat ik zo kwetsbaar ben dat het gênant is.

Mam loopt naar ons toe en haar opgepoetste zwarte laarzen weerkaatsen het flakkerende magiërlicht van de wandlampen. Ze tilt het uiteinde van mijn lange vlecht op en snuift geringschattend naar het stuk net boven mijn schouders, waar de bruine plukken hun warme kleur beginnen te verliezen en langzaam verbleken tot het ijskoude, metaalachtige zilver

in de punten. Dan laat ze mijn haar vallen. ‘Bleke huid, bleke ogen, bleek haar.’ Haar harde blik perst elk laatste druppeltje van mijn zelfvertrouwen samen tot het in mijn beenmerg past. ‘Alsof die koorts niet alleen alle kleur maar ook al je kracht uit je heeft getrokken.’ Er flitst verdriet door haar ogen en ze fronst haar wenkbrauwen. ‘Ik had gezegd dat hij je niet in die bibliotheek moest houden.’

Dit is niet de eerste keer dat ze de ziekte vervloekt die haar bijna fataal werd toen ze zwanger was van mij, of de bibliotheek vervloekt die pap tot ons huis had gemaakt toen zij hier op Basgiath als instructeur werd aangesteld, en hij als scribent.

‘Ik hou van die bibliotheek,’ werp ik tegen. Het is nu meer dan een jaar geleden sinds zijn hart het uiteindelijk begaf, en de Archieven zijn nog steeds de enige plek waar ik me thuis voel in dit gigantische fort, de enige plek waar ik nog steeds mijn vader bij me kan voelen.

‘Iets wat alleen de dochter van een scribent zou zeggen,’ zegt mam zachtjes, en ik zie haar: de vrouw die ze was toen pap nog leefde. Zachtvaardiger. Vriendelijker... tegenover haar gezin tenminste.

‘Ik bén ook de dochter van een scribent.’ Mijn rug schreeuwt om aandacht, dus laat ik mijn rugzak van mijn schouders glijden en op de vloer vallen. Voor het eerst sinds ik mijn kamer verliet, neem ik een volle ademteug.

Mam knippert met haar ogen en de zachtvaardige vrouw is verdwenen; alleen de generaal is nog over. ‘Je bent de dochter van een rijder, je bent twintig jaar oud en vandaag is het Rekruteringsdag. Ik heb je je lessen af laten maken, maar wat ik afgelopen lente ook al tegen je zei, ik ga niet toe staan kijken hoe een van mijn kinderen toetreedt tot het Scribentenkwartier, Violet.’

‘Omdat scribenten zoveel minder zijn dan ridders?’ beklag ik, terwijl ik ook volkomen goed weet dat ridders bovenaan de sociale en militaire piramide staan. Daarbij hebben ze ook het voordeel dat hun persoonlijke draken voor de lol mensen tot as kunnen blazen.

‘Ja!’ Ze laat haar gebruikelijke zelfbeheerste houding los. ‘En als je vandaag ook maar één stap zet in de tunnel naar het Scribentenkwartier, dan kom ik je er in hoogsteigen persoon weer uit sleuren aan die belachelijke vlecht van je en zet ik je regelrecht op de barricade.’

Mijn maag knijpt samen.

‘Pap zou dit ook niet willen!’ brengt Mira ertegen in, en ze krijgt rode vlekken in haar nek.

‘Ik hield van jullie vader, maar hij is dood,’ zegt mam, alsof ze het weerbericht opleest. ‘Ik betwijfel het dat hij tegenwoordig veel te willen heeft.’

Ik adem in tussen mijn tanden maar houd mijn mond. Het heeft geen zin om in discussie te gaan. Ze heeft verdomme nooit geluisterd naar wat ik ooit heb gezegd, en vandaag is niet anders.

‘Violet het Rijderskwartier in sturen staat gelijk aan een doodsvonnis.’ Blijkbaar is Mira nog niet klaar met de hele discussie. Mira is *nóóit* klaar als het op discussies met mam aankomt, en het frustrerendste eraan is nog dat mam daardoor altijd meer respect voor haar kan opbrengen. Over dubbele moralen gesproken. ‘Ze is niet sterk genoeg, mam! Ze heeft dit jaar al haar arm gebroken, ze kneust vrijwel om de week weer een ander lichaamsdeel en ze is niet lang genoeg om op een draak te klimmen die groot genoeg is om haar tijdens gevechten in leven te houden.’

‘Serieus, Mira?’ Wat. Denkt. Ze. Wel. Mijn vingernagels snijden in mijn handpalmen als ik mijn handen tot vuisten bal. Te horen krijgen dat mijn kansen op overleven minimaal zijn is één ding. Maar dat mijn zus me al mijn tekortkomingen in mijn gezicht moet smijten is iets anders. ‘Noem je me nou zwak?’

‘Nee.’ Mira geeft me een kneepje in mijn hand. ‘Gewoon... kwetsbaar.’

‘Dat is niet veel beter.’ Draken kiezen geen ‘kwetsbare’ vrouwen uit. Die verbranden ze levend.

‘Dus ze is klein.’ Mam laat haar blik over me glijden en neemt de ruime maat van de crèmekleurige tuniek met tailleriem en broek in zich op die ik vanochtend had uitgekozen voor mijn mogelijke terdoodveroordeling.

Ik snuif. ‘Blijven we nu gewoon al mijn slechte eigenschappen opnoemen?’

‘Ik heb nooit gezegd dat het iets slechts was.’ Mam richt zich tot mijn zus. ‘Mira, Violet weet voor de lunch nog meer pijn te verdragen dan jij in een hele week. Als iemand van mijn kinderen het in zich heeft om het Rijderskwartier te overleven, dan is zij het wel.’

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. Dat klinkt toch behoorlijk veel als een complimentje, maar bij mam weet je het nooit echt zeker.

‘Hoeveel rijderkandidaten sterven er op de Rekruteringsdag, mam? Veertig? Vijftig? Kijk je er zo erg naar uit om weer een kind te mogen begraven?’ zegt Mira ziedend.

Ik krimp ineen als de temperatuur in de kamer keldert, te danken aan mams zegel waarmee ze toegang heeft tot de stormkrachten van haar draak, Aimsir.

Mijn borst wordt zwaar als ik me mijn broer herinner. In de vijf jaren sinds Brennan en zijn draak omkwamen tijdens het gevecht tegen de Tyrrische rebellen in het zuiden heeft niemand er met een woord over durven te reppen. Mam tolereert mij en respecteert Mira, maar ze hield van Brennan.

Pap ook. De pijn in zijn borst begon vlak na Brennans overlijden.

Mams kaak verstrakt en in haar ogen ligt een dreigende vergelding terwijl ze vernietigend naar Mira staart.

Mijn zus slikt maar houdt zich goed staande in de voortdurende staarwedstrijd.

‘Mam,’ begin ik. ‘Ze bedoelde niet –’

‘Naar. Buiten. Luitenant.’ Mams woorden komen er als gepufte stoomwolkjes in het ijskoude kantoor uit. ‘Voordat ik je afwezig meld bij je eenheid zonder toegekend verlof.’

Mira gaat in een rechte houding staan, knikt eenmaal, draait met militaire precisie om op haar hakken en beent dan zonder nog een woord te zeggen naar de deur. Ze grist onderweg een kleine rugzak mee.

Dit is de eerste keer sinds maanden dat mam en ik met elkaar alleen zijn.

Ze maakt oogcontact met me. De temperatuur gaat omhoog als ze eenmaal diep inademt. ‘Je scores voor snelheid en behendigheid tijdens het toelatingsexamen behoorden tot de beste vijfentwintig procent. Je kunt het prima aan. Alle Sorrengails kunnen het prima aan.’ Ze strijkt rakelings met de achterkant van haar vingers over mijn wang; mijn huid raakt ze maar amper aan. ‘Je hebt zoveel weg van je vader,’ fluistert ze alvorens haar keel te schrapen en een paar stappen achteruit te zetten.

Blijkbaar bestaan er geen onderscheidingen voor het tonen van je emoties.

‘Ik zal je de komende drie jaar niet rechtstreeks aan kunnen spreken,’ zegt ze, achteroverleunend tegen de rand van haar bureau. ‘Aangezien ik, als bevelhebbend generaal van Basgiath, een officier van veel hogere rang ben.’

‘Dat weet ik.’ Dat is nog wel de minste van mijn zorgen, aangezien ze me nu ook maar amper aanspreekt.

‘Je hoeft ook geen speciale behandeling van mij te verwachten, gewoonweg omdat je mijn dochter bent. Sterker nog, ze zullen het je alleen maar moeilijker maken zodat je jezelf moet bewijzen.’ Ze trekt een wenkbrauw op.

‘Daar ben ik me bewust van.’ Het is maar goed dat ik de afgelopen maanden, sinds mam haar beslissing uit de doeken deed, trainingen bij majoor Gillstead heb gevolgd.

Ze zucht en forceert een glimlach. ‘Dan zie ik je dus in de vallei bij de Verkoring, kandidaat. Hoewel je voor zonsondergang alweer een cadet bent, neem ik aan.’

Of dood.

Geen van ons spreekt dat hardop uit.

‘Veel succes, kandidaat Sorrengail.’ Ze gaat weer achter haar bureau zitten, waarbij ze me in feite de deur wijst.

‘Bedankt, generaal.’ Ik hijs mijn rugzak op mijn schouders en loop haar kantoor uit. Een bewaker doet de deur achter me dicht.

‘Ze is compleet gestoord,’ zegt Mira vanaf het midden van de gang, precies tussen de twee bewakers die daar staan opgesteld.

‘Ze gaan doorvertellen dat je dat zei.’

‘Alsof zij dat zelf nog niet weten,’ weet ze met op elkaar geklemde kaken uit te brengen. ‘Kom, we gaan. We hebben nog maar een uur voordat alle kandidaten zich moeten melden, en toen ik aan kwam vliegen, zag ik dat er al duizenden buiten de poorten stonden te wachten.’ Ze begint weg te lopen, voor me uit de trap af en door de gangen naar mijn kamer.

Nou ja... dit wás mijn kamer.

In de dertig minuten dat ik weg ben geweest zijn al mijn persoonlijke spullen in kratten gestopt, die opgestapeld in de hoek zijn gezet. Mijn maag voelt zo zwaar dat hij tot aan de hardhouten vloer wegzakt. Ze heeft mijn hele leven in laten pakken.

‘Ze is verdomd efficiënt, dat moet ik wel zeggen,’ mompelt Mira voordat ze zich tot mij richt en haar openlijk evaluerende blik over me heen laat glijden. ‘Ik had gehoopt dat ik het haar uit het hoofd kon praten. Jij bent niet bedoeld voor het Rijderskwartier.’

‘Dat heb je al gezegd.’ Ik trek een wenkbrauw naar haar op. ‘Meerdere keren.’

‘Sorry.’ Ze huivert, gaat op de grond zitten en haalt haar rugzak leeg.

‘Wat ben je nou aan het doen?’

‘Wat Brennan ook voor mij deed,’ zegt ze zachtjes, en het verdriet komt in mijn keel vast te zitten. ‘Kun je met een zwaard overweg?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Te zwaar. Maar met dolken ben ik wel snel.’ Verdomd snel zelfs. Bliksemsnel. Waar ik in kracht tekortschiet, blink ik uit in snelheid.

‘Dat dacht ik al. Mooi. Goed, doe die tas af en trek die verschrikkelijke laarzen uit.’ Ze zoekt door de spullen die ze mee heeft gebracht en geeft me nieuwe laarzen en een zwart uniform. ‘Doe deze maar aan.’

‘Wat is er mis met mijn rugzak?’ vraag ik, hoewel ik mijn rugzak toch afdoe. Meteen maakt ze hem open en gooit ze er alles uit wat ik zo zorgvuldig had ingepakt. ‘Mira! Daar heb ik de hele nacht over gedaan!’

‘Je hebt te veel bij je en met die laarzen loop je jezelf in de val. Je glijdt regelrecht van de barricade af met die gladde zolen. Ik heb een paar rijderslaarzen met rubberen zool voor je laten maken, voor het geval dat, en slechter dan dít, lieve Violet, kan het niet.’ Ze laat boeken in de rondte vliegen, die in de buurt van de krat belanden.

‘Hé, ik mag alleen meenemen wat ik zelf kan dragen, en die wil ik houden!’ Ik werp me op het volgende boek voordat ze de kans krijgt om het weg te smijten en weet net op het nippertje mijn favoriete verhalenbundel met duistere fabels te redden.

‘Ben je bereid om ervoor te sterven?’ vraagt ze, met een harde blik in haar ogen.

‘Ik kan het wel dragen!’ Dit is zo verkeerd. Ik zou mijn leven aan boeken moeten wijden; ik hoor ze niet in een hoekje te gooien om mijn rugzak lichter te maken.

‘Nee. Dat kan je niet. Je weegt amper drie keer zoveel als het gewicht van de rugzak, de barricade is grofweg vijfenveertig centimeter breed, zestig meter boven de grond, en toen ik voor het laatst naar buiten keek, kwamen er regenwolken deze kant op. Ze gaan je vanwege de regen echt geen uitstel geven, alleen maar omdat de brug misschien een beetje glad kan worden, zusje. Je zult vallen. Je zult doodgaan. Ga je nu naar me luisteren? Of ga je je bij de andere dode kandidaten voegen op de presentielijst van morgenochtend?’ Mijn grote zus is bijna niet terug te herkennen in de rijder die ik voor me zie. Deze vrouw is scherpzinnig, sluw en een tik-

keltje wreed. Dit is de vrouw die het al drie jaar overleeft en slechts één litteken heeft, die haar eigen draak haar toebrecht tijdens de Verkoring. ‘Want meer zul je niet zijn. De zoveelste grafsteen. De zoveelste naam die in steen gebrand staat. Dump die boeken.’

‘Deze heb ik van pap gekregen,’ prevel ik, en ik druk het boek tegen mijn borst aan. Misschien is het kinderachtig, slechts een bundel verhalen die ons waarschuwt voor de verleidingen van magie, en draken zelfs als monsterlijk aftekent, maar het is het enige wat ik heb.

Ze zucht. ‘Is dat dat oude boek met volksverhalen over dat venijn met duisterkrachten die hun eigen wyvern hebben? Heb je dat niet al duizend keer gelezen?’

‘Waarschijnlijk wel vaker,’ geef ik toe. ‘En het zijn venin, niet venijn.’

‘Pap en zijn allegorieën ook,’ zegt ze. ‘Als je maar niet probeert om krachten aan te wenden zolang je nog geen eigen draak hebt, en er liggen geen monsters met rode ogen onder je bed te wachten tot ze je kunnen ontvoeren op tweepotige draken om je bij hun duistere leger te voegen.’ Ze haalt het laatste boek dat ik had ingepakt uit de rugzak en geeft dat aan mij. ‘Dump die boeken. Pap kan je nu niet redden. Hij heeft het wel geprobeerd. Ik heb het geprobeerd. Jij moet beslissen, Violet. Wil je sterven als scribent? Of leven als rijder?’

Ik kijk naar de boeken in mijn armen en maak een beslissing. ‘Jij bent zo’n irritant mens.’ Ik leg de fabels in de hoek maar houd het andere boek in mijn handen en kijk naar mijn zus.

‘Een irritant mens dat je in leven gaat houden. En waar gaat dat verhaal over?’ zegt ze uitdagend.

‘Mensen vermoorden.’ Ik geef het aan haar terug.

Een langzame grijns breekt uit op haar gezicht. ‘Mooi. Dat mag je houden. Goed, je kleedt je om terwijl ik de rest van die zoi uitzoek.’ De bel gaat, hoog boven ons. We hebben nog vijfenveertig minuten.

Ik kleed me snel om, maar alles voelt alsof het aan iemand anders toebehoort, hoewel het duidelijk precies in mijn maat is gemaakt. Mijn tuniek verwissel ik voor een zwart shirt met strakke pasvorm dat mijn gehele armen bedekt en mijn luchtige broek ruil ik in voor een leren exemplaar dat zich om elke ronding vormt. Dan snoert ze me in een giletachtig korset, over het shirt heen.

‘Tegen de wrijving,’ legt ze uit.

‘Net als de uitrusting die ridders hebben om in te vechten.’ Ik moet toegeven, de kleren zien er behoorlijk *badass* uit, ook al voel ik me dan als een bedrieger. *Goden, dit gebeurt echt.*

‘Juist, want dat is ook precies wat je gaat doen. Je gaat vechten.’

Een combinatie van leer en een stof die ik niet ken, bedekt me van mijn sleutelbeen tot net onder mijn middel, met kruiselingse omslagstukken die over mijn borsten naar mijn schouders toe lopen. Ik voel aan de verborgen schedes die diagonaal over de borstkast zijn genaaid.

‘Voor je dolken.’

‘Ik heb er maar vier.’ Ik pak ze van de stapel op de vloer.

‘Je zult er meer krijgen.’

Ik schuif mijn wapens in de schedes, alsof mijn eigen ribben een wapen zijn geworden. Het is vindingrijk ontworpen. Dankzij de schedes tegen mijn ribben en bij mijn dijen kan ik zonder probleem bij mijn dolken.

Ik herken mezelf amper als ik in de spiegel kijk. Ik zie eruit als een ridder. Ik voel me nog een scribent.

Enkele minuten later ligt de helft van wat ik had ingepakt op een stapel op de kratten. Ze heeft mijn rugzak opnieuw ingepakt en hem daarbij ontdaan van bijna alles wat ze nutteloos achtte of wat sentimentele waarde had, terwijl ze er een oneindige woordenstroom aan adviezen uit gooide over hoe ik in het kwartier kan overleven. Toen verbaasde ze me door het sentimenteelste ooit te doen: ze vroeg me tussen haar knieën te gaan zitten zodat ze een kroon van mijn haar kon vlechten.

Het geeft me het gevoel dat ik een kind ben in plaats van een volgroeide vrouw, maar toch doe ik het.

‘Wat is dit?’ Ik voel aan het materiaal net boven mijn hart en kras erover met mijn vingernagel.

‘Iets wat ik heb ontworpen,’ legt ze uit, en ze trekt mijn vlecht zo strak dat mijn hoofdhuid pijn doet. ‘Ik heb hem speciaal voor jou laten maken. Teines schubben zitten er ingenaaid, dus wees er voorzichtig mee.’

‘Drakenschubben?’ Ik ruk met mijn hoofd naar achteren om haar aan te kijken. ‘Hoe dan? Teine is gigantisch.’

‘Ik ken toevallig een ridder met de kracht om van grote dingen iets kleins te maken. Haar lippen vormen zich tot een sluw glimlachje. ‘En van kleine dingen iets... veel, veel groters.’

Ik rol met mijn ogen. Mira is altijd uitgesprokener geweest over haar

mannelijke partners dan ik... over beiden van hen. ‘Hoeveel groter precies dan?’

Ze lacht en geeft een rukje aan mijn vlecht. ‘Hoofd naar voren. Je had je haar moeten knippen.’ Ze trekt de haarlokken strak tegen mijn hoofdhaar en gaat door met vlechten. ‘Het hindert je bij het sparren en vechten, en daarnaast maakt het je een enorm groot doelwit. Niemand anders heeft haar dat vervaagt naar zilver zoals jij, en ze zullen al speciaal voor jou op de uitkijk staan.’

‘Je weet heel goed dat het natuurlijke pigment geleidelijk wegtrekt, hoe lang het ook is.’ Mijn ogen zijn net zo tegenstrijdig; ze hebben een lichte hazelnootkleur met spikkeltjes blauw- en ambertinten die nooit meer naar de ene of de andere kleur leunen. ‘Trouwens, behalve dan dat iedereen zich zo’n zorgen maakt om de kleur, is mijn haar het enige aan me wat volkomen gezond is. Als ik het afknip, zou het voelen alsof ik mijn lichaam afstraf omdat het eindelijk eens iets goeds doet, en bovendien voel ik er niets voor om te verbergen wie ik echt ben.’

‘Dat doe je ook niet.’ Mira trekt mijn hoofd aan mijn vlecht naar achteren en we kijken elkaar in de ogen. ‘Je bent de slimste vrouw die ik ken. Vergeet dat nooit. Jouw hersenen zijn je beste wapen. Je moet ze te slim af zijn, Violet. Heb je dat gehoord?’

Ik knik en ze verslapt haar grip. Dan maakt ze de vlecht af en trekt ze me overeind, terwijl ze haar jarenlange ervaring in een haastige samenvatting van vijftien minuten probeert te passen, zonder tussendoor goed adem te halen.

‘Altijd oplettend zijn. Stil zijn is prima, maar zorg er wel voor dat je alles en iedereen om je heen in je opneemt, om dat in je voordeel te gebruiken. Heb je de Codex doorgelezen?’

‘Een paar keer.’ Het handboek voor het Rijderskwartier is maar een fractie van de grootte van die van de andere divisies. Waarschijnlijk omdat rijders zo’n moeite hebben met zich aan de regels houden.

‘Mooi. Dan weet je dus dat de andere rijders je op elk moment kunnen doden, en moordlustige cadetten zullen dat zonder twijfel proberen. Met een paar minder cadetten maken ze een grotere kans bij de Verkoring. Er zijn nooit genoeg draken die zich willen hechten, maar iedereen die zo roekeloos is dat ze dodelijk gewond raken, zijn een draak toch niet waardig.’

‘Behalve als ze slapen. Het is een strafbaar feit waar de doodstraf op staat als men een slapende cadet aanvalt. Artikel drie –’

‘Ja, maar dat betekent niet dat je ’s nachts ook veilig bent. Houd dit zoveel mogelijk aan tijdens het slapen.’ Ze tikt tegen het korset op mijn buik.

‘Het ridderszwart hoor je op den duur te verdienen. Weet je zeker dat ik niet beter mijn tuniek aan kan doen?’ Ik laat mijn handen over het leer glijden.

‘Op de barricade slaat de wind in elk loshangend stukje stof alsof het een zeil is.’ Ze geeft me mijn geleegde rugzak aan. ‘Hoe strakker je kleren, hoe beter het je daar afgaat, en daarna in de ring tijdens het sparren. Houd dit pantser te allen tijde aan. Houd je dolken te állen tijde bij je.’ Ze wijst naar de schedes op haar dijbenen.

‘Er gaat geheid iemand zeggen dat ik ze niet heb verdiend.’

‘Je bent een Sorrengail,’ is haar reactie, alsof dat antwoord genoeg is. ‘Trek het je niet aan aan wat anderen zeggen.’

‘En je vindt niet dat ik valsspeel met die drakenschubben?’

‘Niemand houdt zich bezig met valsspelen zodra je die toren op klimt. Dan bestaat er alleen nog overleven en sterven.’ De bel gaat – nog dertig minuten te gaan. Ze slikt. ‘Het is bijna tijd. Ben je er klaar voor?’

‘Nee.’

‘Dat was ik ook niet.’ Een wrange glimlach trekt een van haar mondhoeken omhoog. ‘En ik had er mijn hele leven voor getraind.’

‘Ik ga niet sterven vandaag.’ Ik zwaai mijn rugzak over mijn schouders en adem een beetje vrijer dan vanochtend. Hij is nu oneindig veel draaglijker.

In de gangen van het centrale, administratieve deel van het fort is het griezelig stil als we via verscheidene trappen onze weg naar beneden afleggen, maar het geluid van buiten klinkt steeds luider naarmate we lager komen. Door de ramen zie ik duizenden kandidaten hun geliefden omhelzen en afscheid van ze nemen op de grasvelden net onder de ingangspoort. Doordat ik er de afgelopen jaren ook getuige van ben geweest, weet ik dat de meeste gezinnen hun kandidaten stevig vasthouden tot de allerlaatste bel klinkt. De vier wegen die naar het fort leiden staan bomvol paarden en wagens, vooral op het kruispunt vlak voor het college, maar het zijn enkel de lege wagens aan de rand van de velden die me misselijk maken.

Die zijn voor de dode lichamen.

Net voordat we de laatste hoek naar de binnenplaats om willen gaan, houdt Mira stil.

‘Wat is... *Oef*. Ze trekt me tegen haar borst aan en geeft me een stevige knuffel in de relatieve afzondering van de gang.

‘Ik hou van je, Violet. Onthoud alles wat ik je verteld heb. Word niet de zoveelste naam op de dodenlijst.’ Haar stem trilt. Ik sla mijn armen om haar heen en geef haar een stevige knuffel terug.

‘Het komt wel goed met me,’ beloof ik.

Ze knikt en drukt haar kin tegen mijn kruin aan. ‘Weet ik. Kom, we gaan.’

Meer zegt ze niet voordat ze me wegtrekt en de volgepakte binnenplaats voor de ingangspoort van het fort op loopt. Instructeurs, bevelhebbers en zelfs onze moeder staan op informele wijze te wachten tot de gekte buiten de muren binnenin tot orde zal worden geroepen. Van alle deuren in het oorlogscollege is de toegangspoort de enige waar vandaag geen enkele cadet doorheen zal lopen, aangezien elk kwartier zijn eigen ingang en faciliteiten heeft. Allemachtig, de ridders hebben zelfs hun eigen citadel. De pretentieuze, egotrippende eikels.

Ik volg Mira en weet haar met een paar snelle passen bij te houden.

‘Ga op zoek naar Dain Aetos,’ zegt Mira tegen me terwijl we over de binnenplaats in de richting van de openstaande poort lopen.

‘Dain?’ Ik moet glimlachen bij het idee dat ik Dain weer terug zou zien, en mijn hartslag neemt gestaag toe. Het is alweer een jaar geleden en ik mis zijn zachte bruine ogen en hoe hij lacht, hoe elk deel van zijn lichaam ermee in beweging wordt gebracht. Ik mis onze vriendschap en de keren dat ik dacht dat die meer zou kunnen worden onder de juiste omstandigheden. Ik mis de manier waarop hij me aankijkt, alsof ik iemand ben die het waard is om gezien te worden. Ik mis... hem gewoon.

‘Ik ben nog maar drie jaar weg bij het kwartier, maar van wat ik heb gehoord gaat het prima met hem, en hij kan je veiligheid garanderen. Glimlach alsjeblieft niet zo,’ berispt Mira. ‘Hij is nu een tweedejaars.’ Ze schudt met haar vinger voor mijn neus. ‘Je moet niet met tweedejaars gaan rotzooien. Als je wat actie wilt, waar je groot gelijk in hebt,’ ze trekt haar wenkbrauwen op, ‘en vaak ook, kun je beter wat in je eigen jaarlaag gaan rotzooien, aangezien je nooit weet wat je die dag te wachten staat. Er is

niets ergers dan dat cadetten de roddel verspreiden dat je er alleen maar veilig uit bent gekomen omdat je met iemand het bed in bent gedoken.’

‘Dus het staat me vrij om met welke eerstejaars dan ook het bed in te duiken,’ zeg ik, lichtjes grijnzend. ‘Maar niet met de tweede- of derdejaars.’

‘Precies.’ Ze geeft me een knipoog.

We lopen door de poorten en verlaten daarbij het fort, om ons bij de georganiseerde chaos erachter te voegen.

Alle zes provincies van Navarre hebben kandidaten voor de militaire dienst van dit jaar ingezonden. Sommigen zijn vrijwilligers. Sommigen worden voor straf gestuurd. De meesten zijn er voor hun dienstplicht. Het enige wat we hier op Basgiath met elkaar gemeen hebben, is dat we voor het toelatingsexamen geslaagd zijn – zowel een schriftelijke toets als een behendigheidstoets, die ik tot mijn stomme verbazing heb gehaald – wat inhoudt dat we in ieder geval niet gaan eindigen in de vleesmolen van de infanteriesoldaten aan de frontlinie.

Er hangt een gespannen sfeer en Mira loopt voor me uit over het verweerde, geplaveide pad in de richting van de zuidelijke geschutturen. Het hoofdgebouw staat in een inkeping van het Basgiath-gebergte, alsof de bergkam was opengespleten en het daar vanaf de top is neergevallen. De uitgestrekte, imposante constructie torent uit boven de menigte strakgespannen, wachtende kandidaten en hun betraande familieleden, met stenen kantelen die tot aan de hemel reiken – met als bedoeling de hoogbouw waar wij in verblijven te beschermen – en verdedigingstorens op elke hoek, waarvan er een is uitgerust met bellen.

Het overgrote deel van de menigte begint een rij te vormen onderaan de noordelijke geschutturen – de ingang van het Infanteriekwartier. Een deel van de mensenmassa loopt in de richting van de poort achter ons – het Genezerskwartier dat zich in het zuidelijke deel van het college bevindt. Mijn borst klampt samen van jaloezie als ik een paar mensen via de centrale tunnel naar de archieven onder het fort zie lopen om zich bij het Scribentenkwartier te voegen.

De ingang van het Rijderskwartier bestaat uit niets meer dan een gefortificeerde deur onderaan de toren, net als de infanterie-ingang in het noorden. Maar waar de infanteriekandidaten rechtstreeks hun kwartier op de begane grond in kunnen wandelen, moet ik als rijderkandidaat gaan klimmen.

Mira en ik sluiten aan bij de rij met rijders, die staan te wachten tot ze zich mogen inschrijven, en ik maak de fout om naar boven te kijken.

Hoog boven ons, boven de vallei met stromend water die het hoofgebouw afscheidt van de nog hoger reikende, opdoemende citadel van het Rijderskwartier aan de zuidelijke bergrug, zie ik de barricade, de stenen brug waar zo meteen binnen enkele uren de rijderkandidaten van de cadetten worden gescheiden.

Ik kan er met mijn hoofd niet bij dat ik over dat ding ga lopen.

‘En dan te bedenken dat ik me al die jaren voor het schriftelijke scribentexamen heb zitten voorbereiden.’ Mijn stem loopt over van sarcasme. ‘Ik had over een evenwichtsbalk moeten trippelen.’

Mira negeert me. De rij wordt korter en kandidaten verdwijnen achter de deur. ‘Zorg dat de wind je niet laat slingeren.’

Twee plekken in de rij voor ons wordt een huilende vrouw door haar partner bij een jonge man weggetrokken. Het koppel stapt uit de rij en loopt dan in tranen heuvelafwaarts naar de massa geliefden langs de wegen. Er staan verder geen ouders meer voor ons, enkel een twintigtal kandidaten dat zich naar de inschrijffofficieren toe beweegt.

‘Houd je ogen op de stenen voor je en kijk niet naar beneden,’ zegt Mira. De lijntjes op haar gezicht staan strak. ‘Steek je armen uit voor meer balans. Als je rugzak afzakt, laat hem dan los. Het is beter dat je rugzak valt dan jij.’

Ik kijk achter ons. Het lijkt alsof er binnen een paar minuten honderden mensen bij zijn gekomen. ‘Misschien moet ik hen voor laten gaan,’ fluister ik als de paniek mijn hart in haar greep houdt. Waar ben ik in hemelsnaam mee bezig?

‘Nee,’ antwoordt Mira. ‘Hoe langer je op die trap staat te wachten,’ ze gebaart naar de toren, ‘hoe groter de kans dat je angst alleen maar toeneemt. Je moet de barricade oversteken voor je stijf van de zenuwen staat.’

De rij schuift op en de bel klinkt weer. Het is acht uur.

En inderdaad, de duizenden mensen in de menigte achter ons hebben zich opgesplitst en staan bij het kwartier van hun voorkeur netjes te wachten tot ze de inschrijffrol hebben getekend en aan hun dienst mogen beginnen.

‘Focus,’ snauwt Mira, en ik kijk vliegensvlug weer naar voren. ‘Het

klinkt misschien hard, maar je moet daar niet naar vriendschappen op zoek gaan, Violet. Verzamel bondgenoten.'

Er staan nog maar twee mensen voor ons. Een vrouw met een volle rugzak, met hoge jukbeenderen en een ovalen gezicht dat me doet denken aan afbeeldingen van Amari, de koningin van de goden. Haar donkerbruine haar is in meerdere rijen korte vlechtjes gevlochten die nog net de donkere huid van haar nek aanraken. De tweede is de gespierde blonde man die de huilende vrouw bij zich had. Hij heeft een nog grotere rugzak bij zich.

Ik kijk naar het paar dat naar de inschrijftafel loopt en mijn ogen worden groot. 'Is dat...' fluister ik.

Mira werpt een blik in hun richting en vloekt binnensmonds. 'Een kind van een van de separatisten? Ja. Zie je dat glanzende litteken dat vanaf zijn pols naar boven loopt? Dat is een relikwie van de rebellen.'

Ik trek verbaasd mijn wenkbrauwen op. Het enige wat ik ooit over relikwieën heb gehoord, ging over draken die magie gebruiken om de huid van hun toegewezen ridders te markeren. Maar die relikwieën horen een symbool van eer en kracht te zijn en nemen doorgaans de vorm aan van de draak die ze heeft afgegeven. Deze markeringen bestaan uit krullen en strepen die meer weghebben van een waarschuwing dan van een opeising.

'Komt dat door een draák?' fluister ik.

Ze knikt. 'Mam zegt dat de draak van generaal Melgren dat aan alle kinderen heeft toegebracht toen hij hun ouders executeerde, maar ze stond er niet bepaald voor open om dieper op het onderwerp in te gaan. Niets kan ouders beter afschrikken om verraad te plegen dan het afstraffen van kinderen.'

Het klinkt... wreed, maar de eerste leefregel op Basgiath is dat je nooit een draak in twijfel moet trekken.

'De meeste kinderen met zo'n rebellenrelikwie komen uit Tyrrendor, natuurlijk, maar een paar ervan die verraders als ouders hadden, komen uit de andere provincies.' Haar gezicht trekt wit weg en ze grijpt de hengsels van mijn rugzak vast, zodat ik wel naar haar moet kijken. 'Dat doet me eraan denken.' Ze praat op fluisterton en ik leun naar voren. Mijn hartslag schiet omhoog bij de doordringende toon in haar stem. 'Je blijft een verdomd eind bij Xaden Riorson vandaan.'

De lucht wordt uit mijn longen geperst. Die naam...

‘Dé Xaden Riorson,’ bevestigt ze. Haar ogen zijn doordrongen van angst. ‘Dat is een derdejaars en hij zal je binnen één tel vermoorden als hij doorkrijgt wie je bent.’

‘Zijn vader was de Grote Verrader, de leider van de rebellen,’ zeg ik zachtjes. ‘Wat doet Xaden dan hier?’

‘De kinderen van alle rebellenleiders kregen de dienstplicht als straf voor de misdaden van hun ouders,’ fluistert Mira, en we schuifelen zijdelings verder mee met de rij. ‘Mam zei ooit dat ze nooit hadden verwacht dat Riorson over de barricade heen zou komen. Daarna dachten ze dat een cadet hem de dood in zou jagen, maar toen koos zijn draak hem uit...’ Ze schudt haar hoofd. ‘Nou ja, dan valt er niet veel meer aan te doen. Hij heeft zich nu opgewerkt tot wingleider.’

‘Dat is belachelijk,’ zeg ik zierend.

‘Hij is een gezworen bondgenoot van Navarre, maar ik denk niet dat dat hem in de weg staat als het op jou aankomt. Zodra je over de barricade heen bent – want je gaat het halen – ga je op zoek naar Dain. Hij zal je in zijn squadron toelaten en we moeten maar hopen dat je dan niets met Riorson te maken krijgt.’ Ze houdt mijn hengsels steviger vast. ‘Je. Blijft. Bij. Hem. Uit. De. Buurt.’

‘Ik snap het.’ Ik knik.

‘Volgende,’ roept een stem vanachter de houten tafel, waar de inschrijfrollen voor het Rijderskwartier op liggen. De gebrandmerkte rijder die ik niet ken, zit naast een scribe die ik wel ken. Kapitein Fitzgibbons’ zilveren wenkbrauwen schieten omhoog, tot aan zijn verrimpelde voorhoofd. ‘Violet Sorrengail?’

Ik knik, pak de schrijfveer en zet mijn naam op het eerstvolgende lege lijntje op de inschrijfrol.

‘Maar ik dacht dat jij naar het Scribentenkwartier ging,’ zegt kapitein Fitzgibbons zachtjes.

Ik benijd zijn crèmekleurige tuniek en weet even niets terug te zeggen.

‘Generaal Sorrengail heeft iets anders besloten,’ laat Mira hem weten.

Er staat verdriet in de ogen van de oude man te lezen. ‘Wat jammer. Je had zoveel potentie.’

‘Godenalle machtig,’ zegt de rijder naast kapitein Fitzgibbons. ‘Ben jij Mira Sorrengail?’ Zijn mond zakt open en ik kan zijn heldenverering vanaf hier al ruiken.

‘Ja, dat ben ik.’ Ze knikt. ‘Dit is mijn zusje, Violet. Zij wordt straks een eerstejaars.’

‘Als ze de barricade overleeft.’ Ergens achter me grinnikt iemand. ‘De wind blaast haar er zo vanaf.’

‘Jij hebt in Strythmore gevochten,’ zegt de rijder achter het bureau vol bewondering. ‘Jij hebt de Orde van Talon gekregen omdat je een wapenopslag achter de vijandelijke linie had opgeblazen.’

Het gegrinnik houdt op.

‘Wat ik al zei.’ Mira legt haar hand op mijn onderrug. ‘Dit is mijn zusje, Violet.’

‘Je kent de weg.’ De kapitein knikt en wijst naar de open deur van de geschuttoren. Het ziet er onheilspellend donker uit en ik moet vechten tegen de aandrang om er als een gek vandoor te rennen.

‘Ik ken de weg,’ verzekert ze hem, en ze loopt voor me uit langs de tafel, zodat de grinnikende eikel achter me zijn naam op de rol kan schrijven.

We houden stil bij de deuropening en draaien ons naar elkaar toe.

‘Niet doodgaan, Violet. Het zou vreselijk zijn om enig kind te worden.’ Ze grijnst en loopt met ontspannen tred weg, langs de haar aangapende kandidaten die inmiddels ook doorhebben wie ze is en wat ze heeft gedaan.

‘Een moeilijk voorbeeld om te evenaren,’ zegt de vrouw voor me die in de deuropening van de toren staat.

‘Inderdaad.’ Ik grijp de hengsels van mijn rugzak beet en loop de duisternis in. Mijn ogen raken al snel gewend aan het zwakke licht dat door de ramen valt die op gelijke afstand langs de trap lopen.

‘Sorrengeil, als in...’ vraagt de vrouw, kijkend over haar schouder op het moment dat we de honderden treden beginnen te beklimmen die mogelijk naar onze dood toe leiden.

‘Yep.’ Er is geen leuning, dus houd ik mijn hand tegen de stenen muur, terwijl we steeds verder naar boven gaan.

‘De generaal?’ vraagt de blonde jongen voor ons.

‘De enige echte,’ antwoord ik, en ik geef hem een vlugge glimlach. Iemand die zo werd vastgeklampt door zijn moeder kan zo slecht toch ook weer niet zijn?

‘Wauw. Mooi leer, trouwens.’ Hij glimlacht terug.

‘Dank je. Volledig aan mijn zus te danken.’

‘Ik vraag me af hoeveel kandidaten een misstap op deze trap hebben gemaakt en al dood waren voordat ze de barricade nog maar hadden bereikt.’ De vrouw kijkt via de opening in het midden van de trap naar beneden, terwijl we naar boven klimmen.

‘Vorig jaar waren het er twee.’ Ik til mijn hoofd naar boven als ze achterom kijkt. ‘Eigenlijk drie, als je het meisje meetelt op wie een van die jongens neer was gekomen.’

De bruine ogen van de vrouw staan even vol paniek, maar dan kijkt ze weer naar voren en gaat ze verder met klimmen. ‘Hoeveel treden zijn het?’ vraagt ze.

‘Tweehonderdvijftig,’ antwoord ik. We klimmen de daaropvolgende vijf minuten in stilte verder.

‘Dat viel nog best mee,’ zegt ze met een grote glimlach als we de top naderen en de rij tot stilstand komt. ‘Ik ben trouwens Rhiannon Matthias.’

‘Dylan,’ antwoordt de blonde jongen, enthousiast wuivend met zijn hand.

‘Violet.’ Ik schenk ze mijn eigen versie van een gespannen glimlach en negeer daarbij ronduit Mira’s advies van eerder, over dat ik van vrienden af moest zien en enkel bondgenoten moest zoeken.

‘Ik heb het gevoel alsof mijn hele leven naar deze ene dag toe heeft geleid.’ Dylan verschuift de rugzak op zijn rug. ‘Dringt het al tot jullie door dat we dit echt mogen doen? Het is een droom die uitkomt.’

Juist. Natuurlijk zijn alle andere kandidaten, behalve ik dan, superblij om hier te zijn. Dit is het enige kwartier op Basgiath dat geen dienstplichtigen aanneemt – alleen vrijwilligers.

‘Ik kijk er verdomme zo naar uit.’ Rhiannons glimlach wordt breder. ‘Ik bedoel, wie wil er nou niet op een draak rijden?’

Ik. In principe klinkt het als een leuk idee. Echt waar. Maar de kans dat je het overleeft tot aan de diploma-uitreiking is zo verschrikkelijk klein dat mijn maagzuur spontaan omhoog komt zetten.

‘Vinden jullie ouders het wel een goed idee?’ vraagt Dylan. ‘Want mijn moeder zit al máánden aan mijn hoofd te zeuren dat ik van gedachten moet veranderen. Ik blijf maar antwoorden dat ik hiermee eerder tot rijder gepromoveerd zal worden, maar zij wilde dat ik het Genezerskwartier in zou gaan.’

‘De mijne wisten altijd al dat ik dit wilde, dus hebben ze me eigenlijk altijd aangemoedigd. Hoe dan ook hebben ze altijd mijn tweelingzus nog, die de lieve dochter uit kan hangen. Raegans droom is al uitgekomen; ze is getrouwd en in verwachting.’ Rhiannon werpt een blik over haar schouder. ‘En hoe zit het met jou? Laat me raden. Aangezien je een Sorrengail bent, was je ongetwijfeld de eerste dit jaar die zich als vrijwilliger aanmeldde.’

‘Het was eerder het-moet-willig.’ Mijn stem klinkt veel minder enthousiast dan die van haar.

‘Ik snap het al.’

‘En rijders krijgen veel betere arbeidsvoorwaarden dan andere officieren,’ zeg ik tegen Dylan als de rij weer in beweging komt. De grinnikende kandidaat van eerder is eindelijk op ons ingelopen, rood aangelopen en bezweet. Het gegrinnik is hem alweer ontgaan. ‘Een beter salaris, een soepeler uniformbeleid,’ ga ik verder. Het kan niemand een zier schelen wat rijders aanhebben, zolang het maar zwart is. De paar regels waar rijders zich aan moeten houden, heb ik met behulp van de Codex uit mijn hoofd geleerd.

‘En het recht om jezelf de ultieme *badass* te noemen,’ voegt Rhiannon eraan toe.

‘Dat ook,’ stem ik met haar in. ‘Volgens mij krijg je er bij je leren vluchtoutfit een gratis ego bij.’

‘En ik heb gehoord dat rijders eerder mogen trouwen dan in andere kwartieren,’ voegt Dylan eraan toe.

‘Dat klopt. Meteen na de diploma-uitreiking.’ Als we het overleven. ‘Volgens mij komt dat omdat ze de bloedlijnen voort willen zetten.’ De meeste succesvolle rijders worden een soort cultureel erfgoed.

‘Of omdat we eerder dood neigen te gaan dan in de andere kwartieren,’ zegt Rhiannon peinzend.

‘Ik ga niet dood,’ zegt Dylan met oneindig meer zelfvertrouwen dan ik bezit en hij trekt een ketting van onder zijn tuniek vandaan waar een ring aan hangt. ‘Ze zei dat het ongeluk brengt om net voor mijn vertrek een aanzoek te doen, dus wachten we tot na mijn afstuderen.’ Hij plant een kus op de ring en stopt de ketting terug onder zijn boord. ‘De komende drie jaar zullen als een eeuwigheid aan gaan voelen, maar het zal het waard zijn.’

Ik weet een harde zucht te voorkomen, hoewel dat misschien wel het meest romantische is wat ik ooit heb gehoord.

‘Jij mag dan wel over die barricade heen raken,’ zegt de jongen achter ons spottend. ‘Deze hier is maar een zuchtje wind verwijderd van de bodem van het ravijn.’

Ik rol met mijn ogen.

‘Houd je kop en kijk eerst naar jezelf,’ snauwt Rhiannon. Haar voeten tikken tegen het steen als we weer verder klimmen.

De top komt in zicht; de deuropening is een baken van vertroebeld licht. Mira had gelijk. Die wolken gaan ons goed te pakken nemen; we moeten ervoor zorgen dat we voor die tijd aan de andere kant van de barricade komen.

Nog een stap, nog een tik van Rhiannons voeten.

‘Laat me je laarzen eens zien,’ zeg ik zachtjes, zodat de eikel achter me het niet kan horen.

Haar voorhoofd verrimpelt en er staat verwarring in haar bruine ogen te lezen, maar toch laat ze me haar schoenzolen zien. Die zijn glad, net als bij de schoenen die ik eerder aanhad. Mijn maag voelt zo zwaar als een steen.

De rij komt weer in beweging. Ongeveer een meter voor de deuropening staan we weer stil. ‘Welke schoenmaat heb jij?’ vraag ik.

‘Wat?’ Rhiannon knippert met haar ogen.

‘Je schoenen. Welke maat heb je?’

‘Negenendertig,’ antwoordt ze. Er verschijnen twee rimpels op haar voorhoofd.

‘Ik heb achtendertig,’ zeg ik snel. ‘Het zal reteveel pijn doen, maar je moet mijn linkerlaars aandoen. Dan ruilen we.’ Ik heb een dolk in de rechter zitten.

‘Sorry?’ Ze kijkt me aan alsof ik mijn verstand heb verloren, en misschien is dat ook zo.

‘Dit zijn rijderslaarzen. Die hebben een betere grip op de stenen. Je tenen zullen geplet worden en vreselijk pijn doen, maar dan heb je wel de kans dat je niet valt als het straks gaat regenen.’

Rhiannon werpt een blik op de openstaande deur – en de steeds donker wordende lucht – en dan weer op mij. ‘Je wilt je laars met mij ruilen?’

‘Alleen tot we aan de overkant zijn.’ Ik kijk door de openstaande deur.

Drie kandidaten zijn al over de barricade aan het lopen, met hun armen wijd uitgespreid. 'Maar we moeten wel snel zijn. We zijn bijna aan de beurt.'

Rhiannon perst haar lippen op elkaar en denkt een secondelang hard na. Dan stemt ze ermee in en wisselen we onze linkerlaarzen om. Ik ben amper klaar met strikken als de rij weer in beweging komt, en de jongen achter me geeft me een duw in mijn onderrug, waardoor ik struikelend het platform in de open lucht op stap.

'Moven. Sommigen hebben aan de andere kant ook nog dingen te doen.' Zijn stem test het allerlaatste beetje geduld dat ik nog op kan brengen.

'Het is verspilde moeite om daar nu op in te gaan,' mompel ik. De wind slaat tegen mijn huid en ik probeer mijn balans te vinden. De ochtendlucht heeft een hoge vochtigheidsgraad, zoals zo vaak in hartje zomer. *Je had gelijk over mijn vlecht, Mira.*

Het is een kale bedoening op de top van de geschutturen. De stenen kantelen staan op ongelijke hoogten langs de cirkelvormige constructie, ter hoogte van mijn borst, en onttrekken vrijwel niets aan het zicht. Het ravijn en de rivier eronder voelen plots heel, heel erg ver. Hoeveel wagens hebben ze daarbeneden klaarstaan. Vijf? Zes? Ik ken de statistieken. De barricade elimineert grofweg vijftien procent van alle rijderkandidaten. Elke proef in het kwartier – waaronder ook deze – is bedoeld om te testen of cadetten het in zich hebben om rijder te worden. Als iemand nog niet eens de winderige afstand van de smalle stenen brug af kan leggen, dan kun je er donder op zeggen dat ze ook niet in balans kunnen blijven terwijl ze vechten op de rug van een draak.

En wat betreft het sterftcijfer? Waarschijnlijk vindt een op de twee rijders dat het risico de verworven eer meer dan waard is – of ze zijn zo arrogant om te denken dat ze niet zullen vallen.

Ik kan me in geen van beide vinden.

Ik grijp naar mijn buik omwille van de misselijkheid en ik adem in door mijn neus en uit door mijn mond als ik achter Rhiannon en Dylan naar de rand toe loop. Mijn vingers volgen rakelings de stenen muren die ons naar de barricade leiden.

Er staan drie rijders bij de ingang, die niets meer voorstelt dan een gapend gat in de muur van de geschutturen. Iemand met gescheurde mouwen noteert de namen van de kandidaten die de verraderlijke brug op

stappen. Een andere rijder, die kaalgeschoren is, met uitzondering van een strook haar die over het midden van zijn hoofd loopt, geeft uitleg aan Dylan, die klaar gaat staan en even op zijn borst klopt, alsof de ring die hij daar verstopt houdt hem geluk kan brengen. Ik hoop van wel.

De derde draait zich naar mij toe en mijn hart... dat houdt er gewoon mee op.

Hij is lang, met naar achteren gewaaid zwart haar en donkere wenkbrauwen. Zijn kaaklijn is scherp en hij heeft een warme, geelbruine huid en donkere stoppels. Als hij zijn armen voor zijn torso over elkaar slaat, spannen de spieren in zijn borst en armen zich zo zichtbaar aan dat ik ervan moet slikken. En zijn ogen... Zijn ogen hebben de kleur van met goud bespikkeld onyx. Het contrast is verbluffend, adembenemend zelfs – net als zijn gehele verschijning. Zijn gelaatskenmerken zijn zo scherp dat ze uit steen gehouwen lijken, en toch zijn ze wonderbaarlijk perfect, alsof een kunstenaar er een leven lang over heeft gedaan om hem te beitel en minstens een jaar daarvan aan zijn mond heeft besteed.

Hij is de volmaaktste man die ik ooit heb gezien.

En doordat ik in het oorlogscollege ben opgegroeid, heb ik véle mannen voorbij zien komen.

Zelfs het diagonale litteken dat zijn linkerwenkbrauw in tweeën splitst en tot de bovenste hoek van zijn wang loopt, maakt hem alleen maar aantrekkelijker. Woest aantrekkelijk. Onuitstaanbaar aantrekkelijk. Brengt-je-in-de-problemen-en-toch-wil-je-meer-aantrekkelijk. Plotseling kan ik me niet meer herinneren waarom Mira me precies had medegedeeld dat ik met niemand buiten mijn jaarlaag mocht rotzooien.

‘Ik zie jullie tweeën aan de overkant weer!’ zegt Dylan over zijn schouder, met een opgewonden grijns op zijn gezicht, voordat hij de barricade op stapt, met zijn armen wijd uitgespreid.

‘Klaar voor de volgende, Riorson?’ zegt de rijder met de verscheurde mouwen.

Xaden Riorson?

‘Ben je er klaar voor, Sorrengail?’ vraagt Rhiannon, die naar voren stapt.

De zwartharige rijder richt zijn blik direct op mij en draait zich volledig naar me toe. Mijn hart gaat tekeer, maar om de verkeerde redenen. Een rebellenrelikwie, met wervelingen die naar beneden krullen, begint bij zijn ontblote linkerpols en verdwijnt dan onder zijn zwarte uniform, waarna

die bij zijn kraag weer naar boven piept en met wervelende stroken over zijn nek omhoogloopt en ophoudt bij zijn kaaklijn.

‘O shit,’ fluister ik. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes, alsof hij me kan verstaan, ondanks de gierende wind die aan mijn vastgezette vlecht rukt.

‘Sorrengeail?’ Hij zet een stap naar voren en ik kijk omhoog... en nog verder omhoog.

Mijn goden, ik kom niet eens tot aan zijn sleutelbeen. Hij is enorm. Hij moet wel bijna twee meter lang zijn; veel zal het niet schelen.

Ik voel me precies zoals Mira’s omschrijving van mij – ‘kwetsbaar’ – maar ik knik eenmaal, en zijn glanzende onyxkleurige ogen worden kil, vol van een onversneden haat. Ik kan de pure afkeer die hij uitstraalt bijna proeven, als een bittere cologne.

‘Violet?’ vraagt Rhiannon, terwijl ze naar voren stapt.

‘Jij bent het jongste kind van generaal Sorrengeail.’ Zijn stem klinkt diep en beschuldigend.

‘Jij bent de zoon van Fen Riorson,’ kaats ik terug. De zwaarte van deze naamuitwisseling voel ik tot in mijn botten. Ik til mijn kin omhoog en doe mijn best om elke spier in mijn lichaam strak te houden, zodat ik niet begin te beven.

Hij zal je binnen één tel vermoorden als hij doorkrijgt wie je bent. Mira’s woorden spoken door mijn hoofd en er vormt zich een brok van angst in mijn keel. Hij gaat me over de rand heen gooien. Hij gaat me van de grond af tillen en regelrecht van deze geschutturen smijten. Ik zal nooit zelfs maar de kans krijgen om over de barricade te lopen. Ik zal sterven zoals hoe mijn moeder me, hoewel onuitgesproken, altijd zag – zwak.

Xaden hapt een ademteug naar binnen en de spieren in zijn kaak spannen zich eenmaal aan. En tweemaal. ‘Jouw moeder nam mijn vader gevangen en zag toe op zijn executie.’

Wacht. Alsof hij hier de enige is die de ander mag haten. Woede stroomt door mijn lichaam heen. ‘Jouw vader heeft mijn broer vermoord. Volgens mij staan we wel quitte.’

‘Amper.’ Zijn boze blik glijdt over me heen, alsof hij zich elk detail inprent of op zoek is naar zwaktes. ‘Jouw zus is een rijder. Dat verklaart het leer dus.’

‘Dus?’ Ik blijf het oogcontact vasthouden, alsof ik door deze starwedstrijd te winnen toegang tot het kwartier kan krijgen, in plaats van door

de barricade achter hem over te steken. Hoe dan ook, ik raak eroverheen. Ik laat Mira niet zowel haar broer als haar zus kwijtraken.

Hij balt zijn handen tot vuisten en hij spant zijn lichaam aan.

Ik bereid me voor op de aanval. Als hij me dan zo nodig van deze toren moet gooien, dan ga ik het hem niet gemakkelijk maken.

‘Gaat het wel?’ vraagt Rhiannon. Haar blik springt van Xaden naar mij en weer terug.

Hij werpt een blik op haar. ‘Zijn jullie vrienden?’

‘We hebben elkaar op de trap ontmoet.’ Ze recht haar schouders.

Hij kijkt naar beneden, ziet onze omgewisselde schoenen en trekt een wenkbrauw op. Zijn handen ontspannen zich. ‘Interessant.’

‘Ga je me nu vermoorden?’ Ik til mijn kin nog iets verder omhoog.

Hij maakt weer oogcontact met me. De hemel scheurt open en de regen valt in een stortvloed naar beneden. Mijn haar, mijn leer en de stenen om ons heen raken binnen luttele seconden doorweekt.

Een gil doorklieft de lucht. Rhiannon en ik draaien onze nek naar de barricade, net op het moment dat Dylan uitglijdt.

Ik hap naar adem. Mijn hart klopt in mijn keel.

Hij vangt zichzelf op, haakt zijn armen om de stenen brug, terwijl zijn voeten onder hem schoppend naar een houvast zoeken dat er niet is.

‘Trek jezelf op, Dylan!’ roept Rhiannon.

‘O goden!’ Mijn hand schiet voor mijn mond, maar hij verliest zijn grip op de spiegelgladde stenen en valt, verdwijnend in de diepte. De wind en regen overstemmen de geluiden die zijn lichaam in de vallei beneden mogelijksterwijs maakt. Ook overstemmen ze het geluid van mijn gedempte krijgs.

Xaden scheurt zijn blik nog geen seconde van me los en bekijkt me stilzwijgend met een blik die ik niet thuis kan brengen. Ik richt mijn ver-afschuwde blik weer op hem.

‘Waarom zou ik mijn energie verspillen om je te vermoorden als de barricade dat ook prima kan?’ Zijn lippen krullen omhoog in een hatelijke glimlach. ‘Jouw beurt.’

‘EEN DRAAK ZONDER RIJDER IS IETS TRAGISCH. EEN RIJDER ZONDER DRAAK IS DOOD.’

—

ARTIKEL ÉÉN, PARAGRAAF ÉÉN DE DRAKENRIJDERSCODEX

Violet's droom om scribent te worden aan het befaamde Basgiath Oorlogscollege valt in duigen wanneer de generaal – oftewel haar moeder – haar opdraagt deel te nemen aan het selectieproces van de Drakenrijders. De helft van de cadetten zal het eerste jaar niet eens overleven. Draken binden zich namelijk niet aan zwakkelingen – ze verbranden ze levend. Maar naast de draken moet Violet ook nog vrezen voor de cadetten, die haar vanwege haar afkomst uit de weg willen ruimen. Vooral Xaden, de meedogenloze (en aantrekkelijke) leider van het squadron, moet niets van haar weten. Natuurlijk wordt Violet ingedeeld in Xadens squadron en moet ze alles op alles zetten om te overleven. Want op Basgiath zijn er maar twee opties: afstuderen of sterven.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 554045 >